

"Internationale Arbeiders Raden Vereeniging hadden aaneengesloten. Deze kameraden, die voor een goed deel vroeger tot de Trotskistische oppositie hadden behoord, werkten als gist in de massa, om de heele leiding der beweging in handen der arbeiders te HOUDEN door het vormen van arbeidersraden. Gezien vanuit het gezichtspunt der partijpolitiekers was deze propaganda natuurlijk zeer verderfelijc en de communistische partij zag daardoor ook haar doel, om de massa's aan het lijntje van haar politiek te laten loopen, bedreigd. De communistische partij vreest de zelfstandige macht der arbeidersklasse even zeer als de vakbonden en de sociaal-democratische leiders. De communistische partij voert geen propaganda voor een KLASSE-FRONT van de arbeiders zelf, maar voor een VOLKSFRONT met de regeeringssocialisten. De communistische partij ging daarom in deze machtige klassenstrijd liever met deze beulen van de arbeidersklasse tezamen tegen de revolutionaire arbeiders optrekken. Het sociaal-democratische dagblad "Vooruit" van 20 Juni '36 kon zoodoende het volgende bericht afdrucken:

"We hebben reeds de arbeidersklasse aangespoord, zich in acht te nemen voor provocateurs en scheurmakers. Daarover wordt ons nu uit bevoegde communistische middens medegedeeld, dat er geen verwarring mag gesticht worden onder de arbeiders en dit om in de toekomst de eenheidsbeweging en het Volksfront niet in de weg te staan. In de mededeeling wordt nog gezegd, dat op dit oogenblik de trotskistische contra-revolutionairen een politiek voeren, die schadelijk is voor de belangen van de werkende klasse. Er werd ons gevraagd, daar kennis van te geven."

Onze kameraad uit Gent bericht dan verder:

".....Maar de stakers hebben zich aan deze lage verdachtmaking niet gestoord. De stakers wilden van geen politiek weten en zeiden steeds: 'Wij strijden voor een stuk brood meer; wie mee helpt, is onze vriend, hetzij hij katholiek, liberaal, socialist of communist weze.' De stalinistische leidertjes hebben dan maar het beste gevonden, met de reformisten samen te konkelvoezen en de mooie strijd, zoo solidair en eensgezind uitgebarsten, te helpen breken. Niet alleen hier in Gent, maar ook te Antwerpen hebben de communistische bondsraadsleden aan dit verraderswerk meegeholpen. Daar ook zijn ze, even als hier, zonder stemming aan het werk gedreven, met 12 frank loonsverhoging inplaats van 14, zooals de Antwerpsche en Gentsche dokkers hadden gesteld....."

In een manifest, uitgegeven door de IARV lezen we daaromtrent:

"Zaterdagmorgen maakte het bestuur (Antwerpen, GIC) bekend, dat de staking was opgeheven, en dit zonder de leden te hebben geraadpleegd, daar de aangekondigde vergadering 's middags van 2 tot 5 uur plaats had. Er heerschte een geweldige mistevredenheid. Dit ziende hebben de ploerten als De Witte en Daems (bondsbestuur, GIC) de stakers gedwongen het werk te hervatten door ze te bedreigen met de hongersweep en dit in onderling accoord met de eerste minister Van Zeeland."

Voor Gent was de toedracht van zaken nog een haartje erger. Daar werd de staking eenvoudig opgeheven, zonder dat zelfs een stakersvergadering er onder de dwang van de honger in mocht toestemmen. Ook hierover gaf de IARV een manifest uit, waarin er op gewezen werd, dat

de dokkers niet het recht hadden uit de staking te treden, zelfs al waren al hun eischen ingewilligd, omdat de metaalbewerkers, de textielarbeiders, enz., niet in de steek mochten worden gelaten. De arbeiders van de IARV wezen er op, dat de dokkers langs de fabrieken waren getrokken, om de andere bedrijven ook in de strijd te werpen en dat ze hen daarom nu niet in hun hemd mochten laten staan. We ontleenen aan dat manifest het volgende:

"ALLE MACHT AAN DE RADEN!

.....Gij hebt naar de textielfabrieken en andere nijverheden geweest, om te vragen aan alle arbeiders, solidair te zijn met ons en de kamp uit te breiden tot een algemeene staking. Al deze arbeiders hebben begrepen, dat we eensgezind moeten strijden om te overwinnen en legden eveneens het bijtje er bij neer. Nu staan we samen in de strijd. Het patronaat schrikt reeds terug en schijnt zekere toezeggingen te willen doen. Aan de dokkers zullen ze naar het schijnt 12 frank willen toekennen, maar voor de textiel, de metaal en andere vakken is men nog aan het onderhandelen. Kameraden, dokkers van Gent.....indien men u vraagt, het werk te hervatten, is het uw plicht, te weigeren op dit voorstel in te gaan en dit zelfs ONDANKS MEN AL UW EISCHEN ZOU INWILLIGEN. Dokkers, gij zult weigeren het werk te hervatten, omdat de textielbewerkers, de metaalbewerkers, mijnwerkers enz. van u eischen, dat ze mogen rekenen op uw verdere solidariteit. Er wordt u gevraagd te staken, tot zoo lang de eischen volledig ingewilligd zijn van GANS DE IN STRIJD STAANDE ARBEIDERSKLASSE VAN HET LAND, Dokkers, gij zult uw klassebroeders niet in de steek laten. Zij die u met alle middelen zullen trachten aan het werk te krijgen, willen u VERDEELEN en uw SOLIDARITEIT BREKEN....."

Dit Gentsche manifest vond onder de dokkers en de andere stakers de algemeene goedkeuring. En toen op Dinsdag het werk aan de haven hervat zou worden, werd het vakvereenigingsparool alleen opgevolgd door de vaste werklieden en de voormannen. De anderen weigerden en zelfs weigerden ze te stempelen voor het werkloozenfonds. De secretaris en de controleurs van de dokkers van de socialistische en de christelijke vakbonden, die op de aanwerfplaatsen aanwezig waren, werden er uitgescholden voor verraders en men wilde hen zelfs te lijf gaan, hetgeen echter belet werd. De dokkers eischten toen, dat eerst terstond een vergadering zou worden belegd, waarin iedereen het woord zou kunnen krijgen, ongeacht tot welke politieke partij of vakbond men behoorde. De socialistische secretaris weigerde dit echter, waarop de dokkers besloten, naar het lokaal te gaan en zelf een vergadering te houden. De secretaris en de controleur van de reformistische vakbond kwamen alsdan aan het staartje van de stoet aangeslenterd en trokken mee het lokaal binnen.

In deze vergadering werd het eerst het woord gevoerd door een modern georganiseerde havenarbeider, die voorstelde, niet aan het werk te gaan, voordat een algemeene overwinning was bereikt voor al de in strijd staande kameraden uit de metaal-, textiel-, en andere vakken en die solidair het werk hadden neergelegd. En tevens stelde hij voor, de reeds aan het werk zijnde dokkers van het werk terug te jagen. Deze rede oogstte een donderend applaus.

Daarna kwam de secretaris aan het woord. Hij smeekte en kroop letterlijk op de knieën, om dit niet te doen. Hij zei, dat de Antwerpsche dokkers in volkomen discipline aan het werk waren gegaan en dat dit in Gent ook zoo moest; dat de kameraden uit de metaal- en de textielin-

dustrie hun eischen ook weldra ingewilligd zouden zien en deze heelemaal niet verlangden, dat de havenwerkers uit solidariteit zouden voortstaken. Maar in dit geval werd de leugen direct achterhaald, want de in de zaal aanwezige textielstaksters verlangden, dat er doorgestaakt zou worden.

De Stalinisten waren op deze vergadering verdeeld. Eerst sprak er een Stalinist, die zich uitsprak voor het voortzetten der staking, en daarna een, die de zijde van de secretaris koos.

Plotseling verscheen in de zaal de socialistische senator Frans Toch, algemeene secretaris der vakbonden van Gent. Hij begon met de volgende verklaring af te leggen: "Ik zal deze morgen op mijn bureau, toen het communistische gemeenteraadslid Kamiel van Acker mij kwam verzoeken, aanstonds naar het lokaal aan de dokken te willen gaan, omdat er door onverantwoordelijke elementen een vergadering was uitgeroepen, om de dokkers van het werk terug te houden. Vervolgens haalde hij het manifest van de IARV uit de zak en noemde dit een echte smeerlapperij van de trotskistische of vakverenigingsoppositie, fascistische lectuur, of van provocateurs, of van gendarmen in burgerkleeding. De aanwezige stakers gaven echter noch goedkeuring, noch afkeuring te kennen. Alleen de Stalinisten knikten heel wijs van ja. Een van de arbeiders van de IARV vroeg daarop het woord, maar het bestuur weigerde dit in broederlijke samenwerking met de Stalinisten. Protesten klonken uit de zaal op, maar... plotseling sloot de voorzitter de vergadering. En zoo konden de Stalinisten en de sociaal-democraten in hun bladen berichten, dat de strijd der dokwerkers tot een volledige overwinning had geleid en met algemeene stemmen was besloten het werk te hervatten.... Maar als de dokwerkers nu huiswaarts keeren, worden ze opgewacht door de textielarbeiders, die ze uitschelden voor lafaards en zoo meer...."

Dit verloop van zaken is slechts een voorbeeld. In waarheid voltrekt de opheffing der staking zich overal zoo. Overal zien we, dat de vakbonden probeeren een deel der arbeiders weer aan het werk te krijgen, waarmee het stakingsfront praktisch kapot is. Wie de krantenberichten volgt, zal telkens opnieuw kunnen vaststellen, dat niet het heele mijnbecken, de heele metaalindustrie of welke andere tak van bedrijf ook aan het werk is gegaan, maar het is altijd een deel. Het opheffen der stakingsbeweging is daarom feitelijk geen opheffen, maar een ineenstorting onder de splijtende werking van vakvereniging, stalinisme en sociaal-democratie.

Het verloop van de stakingsbeweging heeft echter tevens doen zien, dat een deel der arbeiders deze tactiek allang door heeft. Het manifest van de IARV slaat de spijker precies op de kop, waar gezegd wordt, dat de arbeiders solidair tezamen in de strijd gingen en ook TE ZAMEN uit de strijd hebben te treden. Maar dit beteekent, dat de VOLLEDIGE LEIDING DER BEWEGING in handen der stakers zelf moet liggen. Daartoe is het absoluut noodzakelijk, dat de stakende bedrijven onderling door hun arbeidersraden verbonden zijn. De stakers moeten door hun raden optreden als georganiseerde klasse, waarbij deze organisatie echter een geheel andere structuur heeft dan de oude vakbeweging. Onze klasse kan alleen samen optreden, samen strijden, VOOR ZOO VER WE ONZE KLASSE-MACHT IN ARBEIDSRADEN ONDERLING VERBONDEN, dat is GEORGANISEERD hebben. Dit ontwikkelingsproces is, hoe zwak overigens, echter reeds begonnen. Aan ons de taak dit besef steeds dieper te doen doordringen.

G I S T I N G I N B E L G I E

De eerste groote stakingsgolf in België is al weer voorbij; de tweede is er reeds direct op gevolgd. De partij- en vakverenigingsbladen juichen over de groote overwinningen der arbeiders; de kapitalisten huilen groote krokodillentranen; honderden arbeiders zitten in voorarrest en wachten op hun veroordeeling. Een onzer kameraden is er van verdocht, twee maal samenscholingen verwekt te hebben en werd zoodoende veroordeeld tot 364 frank boete of een maand gevangenisstraf.

De partij- en vakbladen juichen. Maar hoe denken de arbeiders er over? Verkeeren ze in een algemeene vreugderoes? Heeft de arbeidersklasse haar eenheid gevonden? Is de z.g. "arbeidersbeweging" die de arbeiders heet te vertegenwoordigen, sterker uit de strijd gekomen? Als we "Het Volk", "De Tribune", "De Courant" of de andere officieele kranten lezen, krijgt men de indruk, alsof de arbeidersklasse van België vaster dan ooit rondom de oude arbeidersbeweging geschaard staat. Maar wie luistert naar de berichten, die vanuit de arbeidersmassa's zelf komen, krijgt een heel ander beeld. De belgische arbeidersklasse is heelemaal niet in een overwinningseroes; het vertrouwen in de sociaal-democratie en de vakverenigingen heeft een ernstige schok gekregen; een diepgaande woede van groote groepen arbeiders richt zich tegen de socialistische leiders en de vakbonden; arbeiders staan in bittere vijandschap tegenover elkaar en beschuldigen elkaar van lafheid en verraad.

Hoe is dat mogelijk?

Zooals iedereen weet, begon de belgische staking als "wilde" beweging. De vakbonden deden alle mogelijke moeite om de arbeiders weer aan het werk te krijgen, maar dat mislukte. De arbeiders trokken van bedrijf tot bedrijf en trokken steeds bredere massa's in de beweging. De vakbonden namen toen de leiding in handen. Maar deze "leiding" bestond alleen daarin, zoo spoedig mogelijk achter de rug der stakers om, een contract met de ondernemers af te sluiten, waarbij eenige voordeelen behaald werden en dan de arbeiders te dwingen, het werk weer op te nemen. Feitelijk kunnen ze niet direct dwingen, maar ze beschikken over voldoende machtsmiddelen, om het arbeidersfront te splijten en daarmee de beweging verder onmogelijk te maken.

Het begon met het neerwerpen van de staking in Antwerpen. "Het Volk" en "De Tribune" berichtten, dat de bootwerkers met groote meerderheid van stemmen besloten om weer aan het werk te gaan. Maar de werkelijke toedracht was wel een beetje anders. De vakbond der transportarbeiders had 's morgens de staking opgeheven en 's middags werd er in het Sportpaleis een stakersvergadering gehouden. Daar deed het Bondbestuur (De Witte en Daems) mededeeling van het opheffen der staking en het verlangde, dat de bootwerkers de volgende dag aan de gang zouden gaan. Maar dat besluiten bij meerderheid van stemmen is niets dan zwengeel van de kant der bonden. De Witte en Daems verklaarden, dat de regering (6 SOCIALISTISCHE MINISTERS!!!) het werk zou doen uitvoeren door soldaten, indien de arbeiders het werk niet wilden hervatten. En indien de bootwerkers het parool van de vakbond niet zouden opvolgen, zou in ieder geval de uitbetaling der stakingsgelden stopgezet worden, terwijl de werklozen na de werkhervatting een maand lang geen ondersteuning zouden krijgen. ZOO VATTE DE MODERNE BOND DE LEIDING VAN DE STAKING OP! De bootwerkers zijn voor deze intimidatie gezwich en gingen aan het werk.

In Gent ging het nagenoeg op dezelfde wijze. Alleen werd hier zelfs geen vergadering gehouden door het bondsbestuur. De arbeiders belegden zelf een "wilde" vergadering en hier verlangden de textielarbeiders, dat de bootwerkers het werk niet zouden opnemen, voordat de mijnwerkers, de textielarbeiders, de metaalbewerkers ook hun eischen ingewilligd zouden zien. De leiders werden door de stakende arbeiders uitgejouwd, maar toch ging een gedeelte de volgende dag aan het werk. DE VAKBONZEN HADDEN HUN DOEL BEREIKT, het strijdfrent der arbeiders was gebroken. Een belgische kameraad schrijft ons daaromtrent:

"Kameraden, er heerscht hier een geweldige misnoegdheid tegenover de patroons en vooral tegenover de vakbondleiders. En ook op dedokarbeiders zijn ze gebeten, omdat ze het werk hervat hebben en niet hebben verder gestaakt uit solidariteit. De dokkers van hun kant zeggen tegen de textielarbeiders, dat het de schuld is der vakbondleiders."...

Ondertusschen zijn echter ook de textielarbeiders door de vakbonzen gedwongen weer aan het werk te gaan. En ook hier dezelfde zwen-del. Het sociaal-democratische blad "Vooruit" van Zondag 5 Juli '36 be-richt:

"HET TEXTIELPROLETARIAAT BOEKT EEN SCHITTERENDE OVERWINNING". "Duizenden gentsche stakers juichen de bekomen uitslagen toe." "De lei-ders van de belgische textielarbeiderscentrale zijn er in geslaagd een overwinning te behalen." "Nooit hebben we soortgelijke overwinning ge-boekt." "Duizenden arbeiders en arbeidsters hebben de bekomen uitslagen EN HUN VAKBONDLEIDERS GEESTDRIFTIG TOEGERUCHT." "Hun toespraak werd dikwijls door de massa met toejuichingen onderbroken. Ze werden op donderend applaus onthaald."

Maar de werkelijkheid was alweer heel anders. De leiders wer-den niet toegejuicht, maar ZE WERDEN ER UITGEJOUWD en uitgescholden voor verraders. De textielarbeiders hadden een loonsverhoging van 20% ge-eischt, de 40-uren week en 12 dagen betaald verlof. De vakbonzen dwon-gen hen echter het werk te hervatten met 6% loonsverhoging en 6 dagen betaald verlof, als ze een vol jaar op dezelfde fabriek werkten. Toch slaagden de vakbonzen ook hier er in, het strijdfrent te splijten. Even-zoo ging het bij de metaalbewerkers, waar de arbeiders met 7% weer de fabriek ingejaagd werden.

De belgische stakingsbeweging heeft zodoende aan groote groe-pen arbeiders het arbeidsvijandige karakter der sociaal-democratie en der vakbeweging doen zien. Heel duidelijk komt dat tot uiting in de staking van trampersoneel te Antwerpen. Reeds meermalen hebben de vak-bonzen gepoogd, de arbeiders direct weer aan het werk te drijven, maar tot op heden zonder succes. In het "Handelsblad" van 8 Juli lezen we:

"In een hedenmiddag (7 Juli) gehouden vergadering der stakers hebben de leiders van de socialistische en de christelijke vakvereeni-gingen andermaal met klem aangedrongen op een onmiddellijke werkhervat-ting. ZE WERDEN ECHTER DOOR DE VERGADERING UITGEJOUWD, en met groote meerderheid van stemmen - ruim 1600 tegen 600 - besloot het tramperso-neel de staking voort te zetten."

Dit zijn slechts enkele voorbeelden, die het algemeene verloop der beweging demonstreeren. Het is niet het beeld van een overwinnende

arbeidersklasse, maar van het ineenstorten van het strijdfrent door de splijtende werking der vakbonzen en der sociaal-democratie. En naast dat ineenstorten golven dan weer nieuwe klassebewegingen omhoog, die in di-recte strijd met de vakbonzen staan, waarbij iedereen duidelijk kan zien, dat de vakbonzen en de sociaal-democraten tot directe kapitaalsknechten zich hebben verlaagd. Dit geldt voor de staking der zeelieden, der mijn-werkers, der arbeiders aan de petroleumrichtingen, de papierindustrie, lucifersindustrie, een biscuitfabriek te Antwerpen (1600 man), het bouw-vak in West-Vlaanderen en nog vele andere branches. Dat is de tweede stakingsgolf, die nu veel duidelijker tegen de oude arbeidersbeweging is gericht, dan de eerste.

Ten slotte nog een enkel woord over de houding der Stalinisten. De Stalinisten streven naar een eenheidsfront met de sociaal-democrati-sche bonzen. Dat kunnen ze natuurlijk niet bereiken, als ze deze bonzen niet helpen in het breken van de staking. Daarom eischen ze, dat de stakers zich aan de besluiten van de vakbonzen onderwerpen, terwijl de arbeiders, die de propaganda voeren om de actie door middel van arbei-dersraden verder te voeren, allerwalgelijkt voor provocateurs, schur-ken en fascisten worden uitgemaakt, die met de politie samenwerken. ("De Roode Vaan" 4 Juli '36.) Toen de gentsche dokwerkers weigerden het pa-rool tot werkhervatting zonder meer op te volgen en direct een "wilde" vergadering belegden, om de toestand te bespreken, snelde het communis-tische raadslid Van Acker naar het bureau van het vakverbond, om de al-gemeene secretaris te waarschuwen, dat "er onverantwoordelijke elementen aan het werk waren, die de dokwerkers van het hervatten van het werk wilden afhouden, zoodat hij er op aandrang, dat de secretaris Frans Toch, terstond naar deze vergadering zou gaan." En in de vergadering der tex-tielarbeiders, waar de leiders werden uitgejouwd, omdat deze de staking aan de textielkapitalisten hadden uitgeleverd, sprak ook een communist, "om schouder aan schouder het werk te hervatten." De stalinisten en de vakbonzen en de sociaal-democratische bonzen zijn dan ook de beste maatjes. De gentsche stalinist Ferdinand Minnaert heeft zijn Judasloon al ontvangen in de vorm van een parlamentszetel, die hem werd afgestaan. En ook "technisch" weten ze elkaar te waardeeren: het stalinblad "De Roode Vaan" wordt op het oogmerk op de drukkerij van de "Vooruit" ge-drukt. Die bijten elkaar niet!

De betekenis van de belgische beweging gaat door dit alles ver boven de betekenis van een eenvoudige loonsbeweging uit. In deze strijd leeren de arbeiders het werkelijke karakter van de oude arbei-dersbeweging, mitgaders de stalinistische klieken, kennen en zien ze zich geplaatst voor de strijd onder eigen leiding.

DE IJMUIDER VISSCHERSSTAKING

Toen de reeders evenals in '33 wederom een aanval op de reeds beneden de steunnorm liggende gages deden, hebben de visschers deze aan-val met een spontane staking beantwoord. Een spontane staking echter, over de koppen der bonzen heen, tegen de vakbonden in, omdat de vakbon-den niet de zijde der visschers, maar de voor hen veiliger bondge-nooten, de zijde der reedrs hadden gekozen.

De christelijke en katholieke bonden hadden reeds bij voorbaat buiten hun leden om - daar er van de dertig schepen 27 op zee waren -

de loonsverlaging aanvaard. De CBT verklaarde zich onmachtig om de staking te erkennen, zich beroepende op de kleine confessionele bonden, die de loonsverlaging reeds hadden aanvaard.

Er is niets onbeproefd gelaten om de visschers te dwingen zich bij de door het reederijkapitaal aangeboden arbeidsvoorwaarden neer te leggen. De vakbonden hebben van het begin af aan met alle macht bij de arbeiders er op aangedrongen, het werk bij de opnieuw verlaagde loonen voort te zetten. Dat is hen niet gelukt, het werk werd neergelegd ook zonder de goedkeuring en tegen de bonden in. Maar allen spannen samen om de strijd af te wurgen, de reeders, de vakbonden, de staat en ook de SDAP en CPN. Alleen over de vraag hoe dit moet gebeuren, zijn ze het niet met elkaar eens.

De uitbreiding der staking moest ten koste van alles worden voorkomen. De bourgeoisie is zich er van bewust, dat als ook hier gebeurt, wat zich in Frankrijk en België voltrekt, er geen houden meer aan is. Daarom tracht de regering de staking te breken, door de werkloze visschers door het inhouden van steun tot onderkruipen te dwingen. Ook dat is niet gelukt; - geen enkele werkloze visscher, noch in IJmuiden, noch in de andere visschersplaatsen als Egmond, Katwijk, enz. werd tot onderkruiper. En nu kreeg de regering van de SDAP het volgend verwijt te hooren:

"En nu is de regering bezig om de wilde staking uit te breiden. De werkeloze vissers te Zandvoort hebben een aanschrijving gekregen om op IJmuider trawlers te gaan varen. Is de regering soms van plan om deze methode langs de hele kust te gaan toepassen? WIJ WAARSCHUWEN ER VOOR, DAT DE MOEILIKHEDEN DAN NOG GROTER ZULLEN WORDEN."

("Het Volk" 19 Juni '36).

Wij zien het, de Soc. Dem. waarschuwt de regering: Breidt in godsnaam niet uit, want anders houden we de zaak niet meer in handen.

Maar ook de CPN heeft haar verradersrol ten volle gespeeld. Zij heeft door haar demagogie de visschers aan de klasse-vijand overgeleverd. Toen de staking uitbrak heeft de CPN zich met de stakers gesolidariseerd, en door handig misbruik te maken van het gebrek aan inzicht in de werkelijke verhoudingen heeft zij het gedaan weten te krijgen, door fractie-vorming, de boventoon in het Comité van Actie te veroveren.

De rol van dit Comité van Actie wordt het beste gekenschetst door een door het comité uitgegeven manifest, waarin we lezen:

"Wij strijden niet tegen de organisaties, en zullen dan ook geen enkele aanval hierop dulden, van welke zijde dan ook. Wij wekken de visscherij-arbeiders op tot kalme, orde, discipline."

Velen van de IJmuider visschers waren, toen de inhoud van dit manifest hen onder de ogen kwam, het hiermee oneens. Zij meenden, dat wanneer de bonden de zaak verraadden en in de strijd zich achter de rugen der reeders schaalden, dat dan ook de strijd zich tegen deze moest keeren. Het Comité van Actie dacht hierover blijkbaar anders.

De CPN heeft haar economische generaal, Paul de Groot, naar IJmuiden gestuurd, die door middel van het IJmuidensche communistische raadslid zijn bevelen uitdeelde, en het Comité van Actie die kant opstuwde, waar het, zoals we reeds schreven, de visschers aan de tegenstanders uitleverde.

De CPN heeft dan ook manifesten in Amsterdam verspreid, met ondertekening van het Comité van Actie, waar zelfs visschers, gekozen in het Comité van Actie, NIETS van af wisten. Jan Roos, lid van de CBT, gekozen in het Comité van Actie, verklaarde niets van genoemd manifest te weten, dat in Amsterdam is verspreid.

Hieruit bleek dat de CPN, wiens leden in het Comité van Actie waren gekozen, geheel buiten dit Comité en vanzelfsprekend buiten de visschers om, manifesten schreven en uitgaven, TEGEN de opvattingen der stakenden in! Zoo schreven ze b.v. in genoemd manifest het volgende:

"Het "Comité van Actie" heeft het bondsbestuur er van in kennis gesteld, dat het Comité onmiddellijk zal verdwijnen, van af het oogenblik, dat de organisaties de zaak in handen neemt."

Hiermede zijn, zoals we reeds schreven, vele stakenden het niet eens. Maar wel de CPN en dus het Comité van Actie ook. De brutaliteit van deze heeren Bolsjewiki demonstreerde zich dan ook in het volgende feit volkomen. Toen Donderdag 18 Juni '36 eenige mensen van ons manifesten in het stakingslokaaltje Industriestraat 18 verspreidden, waarin op de noodzakelijkheid van de uitbreiding der staking werd gewezen, rukten zij hen de manifesten uit de handen en trachtten het verspreiden onmogelijk te maken. Een felle discussie volgde, welke eindigde met de dooddoeners van "stakingsbrekers", "fascisten", en meer van dat fraais.

Daar tegenover hebben toen onze makers gewezen op de inhoud van een door de CPN te Amsterdam uitgegeven manifest, waarin juist zij het eenheidsfront met de fascisten bepleiten. De CPN schreef het volgende:

"Wij begroeten de nationaal-socialistische visschers, die in IJmuiden samen met hun rode makers de strijd voeren."

Het is dus de CPN, die de NSB in de hand werkt. Iedere staker weet toch, dat de DRIE NSBers, die meestaken, dat niet doen uit klasse-solidariteit, maar alleen om de NSB het recht te geven zich met de staking te hamoeien en de visschers met de fascistische ideologie te infecteren. De stakende visschers vermeden dan ook terecht de NSBers als de pest.

DE CPN PROPAGEERT DE VERBROEDERING MET DE NAZI'S, TEN KOSTE VAN DE STRIJD DER IJMUIDER VISSCHERS.

De arbeiders in IJmuiden en de andere plaatsen hadden geen vakbond nodig om in staking te gaan, ze deden het zelf, omdat ze er allen van overtuigd waren, dat het moest. Ook het Comité van Actie is daarvoor niet nodig geweest. En dat de werklozen niet tot onderkruipers wilden worden, dat wisten ze ook zonder Comité van Actie. Maar waarvoor moest dan zoo een Comité van Actie dienen? Zeker toch wel om alles te bevorderen, waardoor alleen nog een staking tot een beperkt succes kan leiden, namelijk uitbreiding van de staking over alle beroepen en zoo ver mogelijk. Na het voorbeeld van Frankrijk en België en na de waarschuwing van de SDAP tegen uitbreiding was er toch zeker niet veel nodig om dat te begrijpen. Het Comité van Actie, dat men even goed als CPN-leiding der staking kan aanspreken, heeft in deze richting NIETS gedaan. Wel heeft het Comité er zich voor ingespannen, dat de visschers niet ontrouw aan de vakbond zouden worden, zij "zullen geen enkele aan-

val hierop dulden." En ze staan klaar "om onmiddellijk te verdwijnen, als de organisaties de zaak in handen nemen". Er zullen wel niet meer veel arbeiders zijn, die niet begrijpen, wat dat beteekent, n.l. dat de organisaties naar alle regelen van de kunst de staking tot een "goed" einde brengen.

Het ging de CPN zeker niet vlug genoeg, het Comité van Actie heeft niet afgewacht tot de "organisaties de zaak in handen namen". De CPN heeft op 24 Juni '36 eigenhandig het Comité van Actie opgeheven, om daarmee de staking de nek om te draaien. Dat is een staaltje van ver- raad, dat zich gerust naast de vakbonden kan laten zien.

De opheffing van het Comité van Actie was door de CPN van te voren bepaald; de "Tribune"-redactie had Woensdagmiddag 24 Juni reeds VOOR DRIE UUR het bericht der opheffing van het Comité van Actie, ter- wijl de stakende visschers dit pas omstreeks vijf uur wisten.

NIET DE VISSCHERS, NIET DE STAKERS, BEPAALDEN DE OPHEFFING VAN HUN STRIJD, MAAR DE CPN.

"De Tribune" van 27 Juni '36 brengt hieromtrent het volgende bericht:

"De opheffing van het Comité van Actie heeft de toestemming van de zeevisschers, die zich sterker dan ooit en eensgezinder dan ooit gevoelen en vast blijven staan op hun standpunt: geen cent loonsverla- ging."

Dit is gelogen. HET COMITÉ VAN ACTIE IS OP GEEN EN - K E L E STAKINGSVERGADERING OPGEHEVEN, MAAR HET HEEFT ZICH ZELF OP- GEHEVEN. Het gewezen stakingscomité heeft dit zelfs aan ons bevestigd, Laat de "Tribune" maar eens publiceeren op welke stakingsvergadering genoemd Comité is opgeheven.

DE CPN HEEFT DE STAKING AFGEWURGD EN VERMOORD, ZIJ HEEFT DE STAKERS AAN DE VAKBONDEN, AAN DE KAPITAALSKNECHTEN UITGELEVERD.

De CPN heeft om haar aftocht te deken een nieuw comité in elkaar getimmerd, dat door de CPer Siem Kroon is samengesteld. Siem Kroon heeft de menschen (wier namen we niet zullen publiceeren) aange- wezen, die in dit nieuwe comité ter ondersteuning der UITGESLOTENEN - let wel, UITGESLOTENEN, TERWIJL DE STAKING NOG AAN DE GANG IS - moeten zitting nemen. OOK HET NIEUWE COMITÉ TER ONDERSTEUNING DER UITGESLOTENEN IS OP GEEN ENKELE STAKINGSVERGADERING OPGERICHT, HET IS MAAKWERK DER CPN.

Ondertusschen heeft de verraderlijke zet van het CPN-"Comité van Actie" ook nog niet het beoogde doel bereikt. Het Comité van Actie is als zoodanig verdwenen en kwam weer terug als steuncomité voor de "uitgeslotenen". Maar de stakende visschers namen het werk niet op, zij hebben de staking niet opgeheven. In een vergadering, die heeft plaats gevonden, werd met groote meerderheid besloten, de staking voort te zetten. En nu heeft, als de berichten juist zijn, de moderne bond de leiding overgenomen. Er kan geen twijfel aan bestaan, dat nu wel het laatste verzet van de stakers langzaam maar zeker wordt gebroken. De bond is al begonnen aan de stakers een steun uit te keeren in de vorm van een leening, die dus later moet worden terugbetaald. Zoo worden de stakers aan handen en voeten gebonden door hetzelfde geld dat ze voor- dien als contributie hebben verzameld. En het spreekt vanzelf, dat ze zich daarvoor moeten onderwerpen aan de vakvereenigingsdiscipline, die van hen werkhervatting vraagt, als de bond een nieuw contract met de reeders heeft afgesloten.

De rol, die de CPN nu, en in de toekomst meer en meer gaat ver- vullen, wordt hiernee duidelijk belicht. Als strijdende arbeiders zich van de organisatie-discipline hebben losgemaakt en zelf hun strijd in handen nemen, dan dringt zich de CPN in deze eigen leiding om van daar uit des te zekerder de arbeiders weer naar de vakbonden terug te bren- gen en aan de discipline te onderwerpen. Daarmee wordt de CPN de gevaar- lijkste vijand van het strijdende proletariaat. Verdekt achter revolu- tionaire frases dringt zij zich in bij strijdende arbeiders, om ze be- wust aan ondernemers en vakbonden uit te leveren. Nu is het met de CPN net eender als met de vakbonden en met de SDAP, die tot dit arbeiders- verraad komen ter wille van het behoud der organisaties. Er is in deze tijd van aldoor scherper wordende klassetegenstellingen voor deze bij de wet erkende en door de bourgeoisie gedulde organisatie's nog maar een functie mogelijk, en dat is: de arbeiders binnen de kapitalistische orde te houden. Maar wat vakbonden en SDAP sinds lang en als vanzelf sprekend deden, dat moet de CPN nu in der haast toonen, net zoo goed te kunnen. Er is haast bij, want als het niet lukt de arbeiders in toom te houden, dan neemt het fascisme deze taak over.

Dit is de werkelijke inhoud van de door Moskou bevolen Volks- front-politiek, waarvan de IJmuider visschers nu reeds de praktische gevolgen hebben ondervonden. De leidersklier van de CPN vecht voor haar bestaan, wanneer ze de strijdende arbeiders aan de vakbonden uitlevert, niemand hoeft er zich over te verwonderen, dat ze het doen. Maar daarom is het ook niet moeilijk om hun verraderlijke rol te ontmaskeren, en dan is hun rol uitgespeeld. Het gevaar schuilt veel meer in de arbeiders, die zich onder invloed van de CPN voor de verradersrol laten gebruiken, omdat ze meenen, door partij- en Volksfront-politiek de belangen van de arbeidersklasse te dienen. Ze zijn gevaarlijk omdat ze in de strijd ver- raders uit principe zijn.

Onder tusschen heeft plaats gehad wat reeds was te voorzien, de IJmuider staking is opgeheven. De visschers gaan weer tegen de oude loonen naar zee, de gages zijn dus weliswaar niet opnieuw verlaagd, maar ook de door de visschers geëischte verhooging is uitgebleven. Geen won- der dan ook, dat de Tribune spreekt van een overwinning der stakers en een capitulatie der reeders. In elk geval heeft de CPN bij deze staking weer zijn sporen verdiend als helper van de bourgeoisie.

Uit PALESTINA kregen we enkele (gedeeltelijk oude) artikelen, die, hoewel voor de tegenwoordige opstand der Arabieren geschreven, toch een goed licht werpen op de sociale ondergrond van de tegenwoordige ge- beurtenissen. Aan de hand van deze artikelen zal het iemand niet moei- lijk vallen zich een oordeel te vormen over dat, wat zich op het oog- blik in Palestina afspeelt.

We beginnen nu met de achtereenvolgende publicatie van deze artikels.

Verantwoording vrijwillige bijdragen 16 Juni - 10 Juli.

J.t.S. te R. f 1.- H.M. te A. f 2.50 v/d Z. te H. 60c, diversen 15 ct.
W.B. te A. 53 en 30 H.G. te A. 75 en 10 J.H. te A. 27½ en 55 T.P. te
A. 15 en 15 R.L.W. te A. 15 J.A.C.S. te A. 15
Voor emigranten f 7.50 en f 2.50.

OVER DE TOESTAND (DER DUITSCHE IMMIGRANTEN) IN PALESTINA (Jan. '36)

De Joden, die, nadat Hitler en zijn garden de macht in Duitschland werd overhandigd, door hun misère of door hun plotseling ontwaakt nationaal bewustzijn naar Palestina zijn gekomen, bevinden zich niet allen in dezelfde positie.

Voor de huiseigenaar, die de met tegenzin betalende huurders het geld uit de zak moet kloppen, is de huur te laag. Voor de huurders, die, als ze een dak boven het hoofd willen hebben, de huur moeten betalen, - voor hen is ze te hoog.

Welk een welvaart heerschte er, toen ze hier aankwamen! Scheen het niet, alsof alle wetten, die de overige landen tot crisissen veroorzaakten, hier, in "Het Land van Belofte", waren verdwenen? Massa's stroomden het land binnen. Men vertelde ons, dat de arbeiders aan de schepen afgehaald en naar de bouwterreinen werden gebracht. Met vrolijke uitroepen zouden zij het werk hebben opgenomen, ofschoon het loon niet hoog was. De huizen schoten uit de grond. De hypotheekbrieven en bank-conto's waren betrouwbaar. In de winkels lagen de waren slechts enkele dagen of uren. Haastig werden ze door de koopers aan de winkeliers ontrukkt, die ze slechts met tegenzin afstonden.

Zoo zou het eeuwig duren. Maar reeds vandaag zien we, dat deze eeuwigheid ten einde is.

Wel komen er nog velen aan, maar niemand wacht hen op. We hoorren geen vrolijke uitroepen van de werkloozen, als ze door de straten gaan en de huizen die zij bouwden, met een bijzonder vreemd gevoel bekijken. (Deze huizen zijn niet meer allemaal geheel verhuurd). En de huiseigenaren maken zich ongerust over hun huren en zijn in twijfel of de pandbrieven en bankcontos nog wel zoo zeker zijn.

Ijverig zijn de professoren er mee bezig de oorzaken der crisis te verluieren. Ze zeggen, dat de crisis geen crisis is, juist zoo als ze zeggen, dat zwart wit is, als het voor de zaken van hun opdrachtgevers noodig is. Zoo babbelen ze nu over een "Vervlakking der conjunctuurcurve, die door invloeden van buiten te voorschijn zou zijn geroepen." (Die Kapitalsanlage, Herausg. Silz, Danziger & Co, Jan. 1936, Tel Aviv). De sociaal-democraat Frumkin stelt in "Davar" (Dagblad der Vakvereniging) vast, dat deze crisis geen crisis is, omdat hij niet door overproductie is ontstaan, maar in tegenstelling tot de kapitalistische landen door niet voldoende ontplooiing der exportmogelijkheden die hier zijn.

Dat is natuurlijk erg geruststellend voor de werkloozen, die geen enkele ondersteuning ontvangen. Van wie ook? Want de prijzen voor ons voornaamste export-artikel, de Jaffa-appel (? Citrusvrucht), zijn enorm gedaald. Dan kan niets anders helpen, dan de productiekosten, d.w.z. de loonen, verder naar beneden te drukken.

Weliswaar heeft nu de regering van dit Beloofde Land de arbeiders in de loop van enkele jaren een rond zes miljoen Pond afgetroegeld, die voor slechte tijden zouden worden bewaard. Deze zes miljoen zijn echter taboe en geen van de z.g. arbeidersvertegenwoordigers heeft het tot nu toe gewaagd de betaling van werkloozen-ondersteuning uit dit fonds te eischen.

Daarom hebben deze arbeidersvertegenwoordigers het voor juist gehouden, de arbeiders aan te manen "Tozerst ha'arez" (product uit eigen land) te kopen. Want als alle Joden slechts Joodsche waren kochten, dan zou de Joodsche industrie meer werk hebben, dan zonder meer Joodsche arbeiders kunnen worden te werk gesteld, de werkloosheid zou verdwijnen,

het volk zou in aantal toenemen, en tenslotte zouden we in staat zijn, onze heele sinaasappelooft alleen op te eten. Bij deze propaganda is het echter nog bijzonder merkwaardig, dat het in werkelijkheid niet gaat om "Producten uit eigen land", maar om zuiver Joodsche producten van Joodsche arbeid en Joodsch kapitaal. Dus zooliets, alsof men in Duitschland alle menschen die Meyer heeten, zou opvorderen om enkel nog zuiver Meyersche producten te kopen.

Weliswaar schreef de "Palestine Post" op 18 Oct. 1935, dat de zestig man personeel van de schoenfabriek "Corona" in Rishon le zion dagelijks 300 paar schoenen vervaardigen.

Nu zal men hoogstens enkele hoopeloos versuften, die nog aan zoo iets als volksgeemeenschap gelooven, kunnen wijsmaken, dat de arbeiders van een land hun heele productie kunnen terug kopen. (evenmin als een arbeiders van "Corona" elke dag 5 paar schoenen). Maar waarheen te exporteeren, als er niet wordt geschoten. Waarmee wordt bedoeld, dat eigenlijk slechts een heel groot opgezette massa-vernietiging "vrije baan voor de flinken" kan verschaffen, oftewel voor de sinaasappels van het land Israël een plaats onder de zon en voor de Corona-schoenen een plaats in de loopgraven. Maar de fijne moeipraters en verdedigers van dit zuivere systeem zeggen toch, dat de "paniek" tengevolge van de Italiaansch-Abessynsche oorlog zou zijn uitgebroken. Nu kennen de uit Duitschland geïmmigreerden dit liedje erg goed. (Koopt Deutsche bananen). Ze kennen ook al de methode van werkverruiming, die hier de arbeidersvertegenwoordigers - meer van beroep dan beroepen - willen invoeren: de verkorte werktijd. Als de kameraden secretarissen op hun bureau's vaststellen, dat het tot nu toe bereikte aantal werkloozen (het aantal zelf geven ze niet) nog geen ernstige aanleiding tot vrees geeft, dan willen ze toch wel wat voor de werkloozen doen. Arbeiders, die al sinds lange tijd werk hebben, moeten op "verlof" gaan (op eigen kosten natuurlijk, ze hebben immers toch genoeg gespaard) en een werklooze neemt gedurende deze tijd zijn plaats in en krijgt zoo "arbeid en brood". Er zijn er zelfs in de Histadrut (algemeene bond van vakverenigingen) in oppositie, die in volle ernst voorstellen, dat de ongehuwde arbeiders iedere week twee werkdagen, de gehuwde een werkdag moeten afstaan.

De voorstellen van deze wonderdokters maken echter het kapitalisme niet zoo min gezond, als ze de werkloozen weer levend maken, die zich in hun radeloosheid van het leven hebben beroofd. Het is niet aan te nemen, dat de aanblik van hun weldoervoede vertegenwoordigers hen van deze wanhoopsdaad zou hebben terug gehouden. Wij meenen echter, dat zelfmoord geen uitweg voor de arbeidersklasse is. Ook de pogingen om langs parlementaire weg de nood te leenigen moesten mislukken, zooals de verkiezingen voor het staatsbestuur van Tel-Aviv op 15 Dec. 1935 hebben bewezen. De arbeiders hebben het niet eens noodig gevonden om het fascistische kiesrecht, dat slechts de stemmen der huiseigenaren telt, af te schaffen.

Nu zijn de Duitschers bijzonder erg door de werkloosheid getroffen, want zij zijn het laatst aangekomen en nog niet voldoende in de productie opgenomen. Maar de eigendomsverhoudingen waaronder we leven, de kapitalistische, brengen met zich mee, dat op den duur een leger van voortdurend werkloozen ontstaat. En dat zullen niet alleen zij zijn, die uit Duitschland zijn gekomen. Ook de poging der Histadrut om door verjaging van Arabische arbeiders uit hun betrekkingen bij Joodsche uitbuiters werk voor Joodsche arbeiders te verschaffen, kan geen ander resultaat hebben dan dit, de Arabische arbeiders tegen de Joodsche op te hitsen.

De tegenovergestelde houding der P.K.P., de fanatieke, Mohammedaansche terroristen tot nationale helden uit te roepen zal de Arabische arbeiders ook niet op de weg der internationale solidariteit brengen. Zoo, door de Histadrut bestreden en door de P.K.P. met nationalistisch-chauvinistische oprepen gevoerd, worden de Arabische proletariërs in de organisaties der Arabische chauvinisten en fascistengedreven. Maar ondanks dit alles zullen ze zoo lang door de Joodsche ondernemers worden uitgebuit, als de Arabische arbeidskracht goedkoper is dan de Joodsche, zoo lang als de Joodsche planters op de wereldmarkt moeten concurreeren.

Aan de lezers:

Bij deze PIC is als bijlage gevoegd de inhoudsopgave van de laatste 4 volledige jaargangen van de PIC. De artikelen zijn zoo goed mogelijk naar inhoud gerangschikt, hoewel deze rangschikking natuurlijk toch tamelijk willekeurig blijft. Bij het raadplegen van dit register zal men daarmee rekening dienen te houden.

Aan de lijst ontbreekt de inhoud van de PIC 1932 No 4, verder is hij volledig.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter mate ontvankelijkheid van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken.

De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Negende Jaargang No: 12.
Juli 1936 No: 2.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

Partij en Arbeidersklasse

I.

Wat de arbeidersklasse vooral noodig heeft, is kritiek, kritiek op de arbeidersbeweging zoolka wij die tot op heden kennen, kritiek op de overgeleverde zienswijzen. Alleen daardoor zal het mogelijk zijn uit de tegenwoordige zwakte en onmacht weer los te komen. Als met de koortsachtig snelle ontwikkeling van het kapitalisme de economische en politieke verhoudingen veranderen, moet ook de arbeidersbeweging veranderen. Men moet dus onderzoeken of de strijdvormen, de strijdtactiek, de organisatievormen, die vooral in de laatste 25 jaar van de 19e eeuw vaste vorm kregen, kunnen worden behouden, of hoe zij zich moeten wijzigen.

Het eerste overheersende feit is de geweldig toegenomen macht van het kapitaal. In de groote opbloeiperiode na 1900 nam de macht der moderne bonden toe, - groeide de concentratie van het kapitaal in banken en monopolies, - nam het nationalisme bij de bourgeoisie toe, - daalden de werkelijke loonen, hielden de sociale hervormingen op en werd de druk zwaarder. Van het ontwakende bewustzijn, dat met de methoden van het parlementarisme en de vakverenigingen geen verdere verbetering, en nog minder het socialisme kan worden verwacht, waren de debatten over massa-staking in de S.P.D. omstreeks 1910 een teken. (1). Hetzelfde gevoel kwam tot uiting, spontaan, in de praktijk van de klassenstrijd, in massa-acties, die meestal het karakter van vakverenigingsacties droegen, die in verschillende landen uitbraken, zonder evenwel veel succes te bereiken. De Russische revolutie van 1905 had een stimulerende werking zoolka op het praktische handelen als op het theoretische inzicht. Maar deze eerste kiemen van een nieuwe strijdwijze veranderden niets aan het feit, dat de macht van het kapitalisme zoo zeer groeide, dat het ten slotte in de wereldoorlog de arbeidersmassa's van alle landen met behulp van hun eigen strijdorganisaties tot machteloze, gehoorzame werktuigen in zijn internationale strijd om de wereldmarkt kon maken.

De politieke en economische ineenstorting ten gevolge van de oorlog bracht de arbeiders er tijdelijk min of meer boven op, maar niet

(1). Massa-actie wordt daarbij als hulpmiddel van parlementair-politieke rechten beschouwd, weliswaar komt tevens ook reeds de idee van hun diepere werking naar voren.